

UNELMIA JA HEVOSIA, **JOHANNA**

ANNUKKA JÄRVI

Unelmia ja hevosia, Johanna

Annukka Järvi

Unelmia ja hevosia, Johanna

SAGA Egmont

Unelmia ja hevosia, Johanna

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2023 Annukka Järvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727103976

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Aluksi oli nimi...

Kun meidän perhe alkoi hankkia hevosta, aloitimme ehdottomasti väärästä päästä – nimestä.

– Speedy Gonzales, sanoi Ville heti.

– Vauhti-Veikko, Liina napautti, ja silloin aloin ounastella pahinta. Ei heillä, syksyllä peruskoulun neljännen aloittaneella pikkuveljellä ja viisivuotiaalla lellivauvalla, pitäisi olla mitään sanomista. Minullehan hevonen tulisi!

Minä olen Johanna, kohta viisitoista. ”Ja niin säntillinen”, huomauttaa äiti usein aivan kuin olisin jollain tapaa viallinen. Hän itse on huolimaton ja hajamielinen, ystäviensä mielestä ihanan boheemi.

Minä pidän järjestyksestä, viihdyn paremmin siistissä kuin siivottomassa kodissa ja huolehdin itse siitä, että ehdin ajoissa kouluun. Odotan mielummin ylimääräisen vartin bussia kuin myöhästyn muutaman minuutin ensimmäiseltä tunnilta. Minua ainakin nolottaa, kun kaikki tuijottavat ja tirskahtelevat, ja

samalla pitää uskotella opettajalle totisen näköisenä, että bussi oli täynnä ja ajoi ohi.

– Voi ei, mumisi äiti, – jos kerran *Nomen est omen* eli nimi on enne, niin...

– Meille EI osteta hevosta, ärähti isä suu täynnä huutomerkkejä, mutta silloin me muut päästimme sellaisen porun, että hän vaiken i hetkeksi ja sopelsi tuokion kuluttua vaimeasti jotakin sensuuntaista kuin ”ennen kuin tarkan harkinnan jälkeen”.

Isällä on jonkin verran diplomaattisia kykyjä, ja äiti väittää minun perineen samoja ominaisuuksia. Tässä perheessä ne ovatkin tarpeen. Usein tuntuu siltä kuin olisin ainoa täyspäinen koko joukosta.

Ville elää vain musiikille ja musiikista. Hän hyräilee leikkiessään, syödessään ja nukkuessaankin. Liinalla taas on ollut uhmaikä kahdeksan kuukauden ikäisestä; minä tiedän sen, koska joudun asumaan samassa huoneessa.

Isä työskentelee paikallislehden päätoimittajana, viipottaa pitkin toimituksen käytävää kravatti korvallisella ja polttaa ketjussa. Vähintään kahtena iltana viikossa hän tulee kotiin raivosta puhisten, koska lehden painoaikataulu ei taaskaan pitänyt tai tärkeä ilmoittaja on siirtynyt mainostamaan paikallisradiossa.

Äiti selittää aina, miten hirveästi hän rakastaa meitä, jokaista erikseen ja kaikkia yhdessä. Muuten hän vaikuttaa tavalliselta keski-ikäiseltä naiselta, joka kokeilee nuorentavia kampauksia ja nuorekkaita vaatteita ja syö antioksidantteja, jottei iho härskiintyisi.

Äiti ja minä tulemme keskenämme hyvin toimeen, vaikka hän aina ehdottelee, että leikkaisin hiukseni. Pidän niitä

palmikolla, jakaus keskellä päätä. Minulla on myös pyöreät metallisankaiset silmälasit, ja pukeudun kirpparilöytöihin tai ekovaatteisiin. ”Minä olin samanlainen”, äiti paapattaa. ”Kesti kaksikymmentä vuotta ennen kuin ymmärsin, miten valtavasti elämäniloa saa kauniista pukeutumisesta ja että kaunis pukeutuminen on vain kohteliaisuutta toisia kohtaan.” Hän ei käsitä sitäkään, miksen välitä käydä diskoissa tai kotibileissä, vaikka lohduttautuukin sillä, että muuten olen ihan tavallinen nynn timerö, jolla on koulussa pari sydänystävää ja paljon baletti- ja ratsastuskavereita.

Ilmeisesti lähes kaikki meidänikäisten vanhemmat asennoituvat moniin asioihin yhtä lapsellisesti. Heidän nuoruudessaan maailma oli yksinkertainen ja turvallinen, ei tarvinnut pelätä aidsia, skinejä eikä ecstasya.

Silloin kun sekä äidillä että isällä on töitä myöhään iltaan, minä joudun viemään Liinan toimitukseen hoitoon, ja siellä hän sitten könöttää isän huoneen lattialla takomassa vanhaa kirjoituskonetta. Jos Ville lähtee mukaan, isä työntää molemmat neuvotteluhuoneeseen katsomaan videoita. Minä käyn baletissa tai partiossa ja palattuani yritän tehdä läksyjä toimituksen edustussaunan eteisessä. Kotiin ei kannata lähteä, koska siinä tapauksessa syttyisi kuitenkin suuri tulipalo, jota isän täytyisi säännätä kuvaamaan. Lehden oma kuvaaja on sellaisissa tapauksissa takuuvarmasti keikalla levikkialueen toisella laidalla. Joutuisin joka tapauksessa lastenvahdiksi.

Oikeastaan isä ei ole minun biologinen isäni. Hän ja äiti tapasivat toimituksessa, kun minä olin puolentoista vuoden ikäinen ja äiti nuori yksinhuoltaja. Äiti piti isää sietämättömänä sovinistisikana, ja isän mielestä äiti kuvitteli itsestään liikoja. Kesti kaksi vuotta ennen kuin he lakkasivat paiskomasta ovia ja

kiljumasta toisilleen pitkin työpäivää. Mutta Riitta, joka oli jo silloin lehden toimistonhoitajana ja on kertonut minulle näistä asioista, huomauttaa aina, että rakkaudesta se hevonenkin potkii.

Minusta isä alkoi ensimmäiseksi pitää. Äiti joutui silloin tällöin ottamaan minut illalla mukaan töihin. Isä teki niihin aikoihin lehteä kellon ympäri, hän oli aina paikalla ja työnsi tuttia suuhun tai antoi minun leikkiä toimituksen koneilla sillä aikaa kun äiti soitti tärkeitä puheluita. Myöhemmin isä on kertonut tajunneensa, ettei niin kivalla vauvalla voi olla muuta kuin mukava äiti, ja siitä se alkoi.

Kun he muuttivat yhteen, isä antoi äidille potkut, koska hänen mielestään he eivät rakastuttuaan voineet enää työskennellä samassa paikassa. Se olisi saattanut huonontaa toimituksen ilmapiiriä. Äiti on siitä lähtien ollut freelancer, mikä tarkoittaa sitä, että hän tekee kaikkia mahdollisia töitä, kun niitä sattuu saamaan, ja hermoilee enimmät ajat. Joka ikisen perheriidan aikana äiti muistuttaa isää potkuista ja on niistä katkera.

Minä olen rakastanut hevosia niin kauan kun muistan. Kun olin pieni, isä teki kentän viereen lumihevosen ja nosti minut sen selkään siksi aikaa, kun he olivat itse ratsastamassa. Tunnin päätyttyä hän otti minut eteensä satulaan ja antoi istua siinä tallille saakka. Olen toivonut omaa hevosta aina, koko ikäni. Siksi tuntui järkyttävältä kuunnella Liinan, Villen ja äidin pohdintoja hevosen nimestä – eihän hevoskauppa edes kuulunut heille!

En kuitenkaan sanonut yhtään mitään. Olen oppinut, ettei se kannata.

Koska äiti ja Liina olivat puolisen tuntia aikaisemmin aloittaneet vuoden ensimmäiset joululeipomiset – oli lokakuun

toinen viikko – äiti veti uunista pellillisen kihisevän kuumia luumutorttuja, ja Ville otti jääkaapista tölkillisen kylmää maitoa. Vahvistimme itseämme neuvottelua varten. Tässä perheessä ei tehdä yhtään merkittävää päätöstä syömättä sitä ennen.

Isä etsi kynän, paperia ja laskutikun, koska hän oli päättänyt trimmata Villen matikantaitoja muka vaivihkaa.

Sitten asetuimme mukavasti olohuoneen lattialle. Sijoitin vielä käden ulottuville kulhollisen viinirypäleitä.

– En minä osaa käyttää laskutikkua, Ville huomautti.

Isä ja äiti vilkaisivat toisiinsa, ja isä kävi hakemassa taskulaskimen. Hän rykäisi hieman:

– Voihan tätäkin käyttää hätätilassa apuna.

Sitten Ville laski. Viiden hengen ratsastustunnit kerran viikossa on kuukaudessa aika paljon, kerrottuna kymmenellä kuukaudella miinus flunssat ja työesteet plus kaksi aikuisten viikonloppuleiriä ja kaksi tehovalmennusta vastaan hevosen täysihoito kertaa kaksitoista kuukautta plus kengitykset ynnä vakuutukset, eläinlääkärin kulut, varustehankinnat, valmennus joka toinen viikko on yhtä kun täysin tähtitieteellinen summa, jota keskivertoperhe ei ikinä saa kokoon.

– Tämän mukaan meillä ei ole varaa elättää edes aasia, päätteli Ville järkevästi, ja isän katse kirkastui.

– Sitähän minä olen aina sanonut!

Kuuntelin muiden keskustelua täysin typertyneenä. Heidän mielestään olimme juuri päättäneet yhdessä, ettei kukaan meistä enää haikailekaan omaa hevosta. Kävisimme edelleen ratsastuskoulussa tunneilla. Mitä varten meille ylipäättään pitäisi ostaa hevonen? Elämä oli muutenkin pullollaan huolenaiheita. Lisäksi vanhempia ahdistaa ainainen kiire. Äiti ei koskaan ennätä sommitella aistikkaita verhoasetelmia tai vaalia

viherkasveja kuten naapurinrouvat, ja isältä siirtyy saunanlauteitten uusiminen aina seuraavaan vuoteen tärkeempien töiden takia.

Hevosta pitäisi ratsastaa ja hoitaa joka ikinen päivä. Sitä ei voi työntää kaappiin pölyttymään silloin, kun on flunssaa, ylitöitä, muuta rahanmenoa tai hauskenpaa tekemistä.

Hauskenpaa tekemistä?

Minä en tiedä mitään ihanampaa kuin tallityöt, hevosenhoito ja ratsastus. Niiden voimalla kestan yläasteen haisevat vessat, ruokalan, jossa ysiluokkalaiset mäiskivät perunamuussia seinille ja pojat haistattelevat tytöille törkeyksiä... Usein ajattelen, etten ikinä voi mennä naimisiin, koska maailmassa ei kohta ole muita kaksilahkeisia kuin niitä, joiden mielestä huora on naisen synonyymi.

– Nyt kun lapset ovat jo isompia, voisimme taas käydä kahdestaan teatterissa, haaveili äiti hakiessaan isän katsetta. – Silloin kun minulla opiskeluaikoina oli hevonen, oli pakko säästää koko ajan, enkä edes ehtinyt jytäjumppaan tai pelaamaan tennistä, puhumattakaan siitä, ettei koskaan ollut varaa esimerkiksi elokuvalippuun.

– Mutta jos emme osta hevosta, niin...

Äidin silmät alkoivat kiiltää, ja hän herkesi lähes runolliseksi kuvaillessaan tulevaisuutta:

– Ajattele! Pääsisimme lasten kanssa ulkomaille. Voisimme lähteä patikoimaan Lake Districtille, hiihtämään Dolomiiteille tai vaikka pyöräillä Hollannissa ja tuksuttaa jokiveneellä Irlannin kanavilla.

Aloin kauhistua. Kaksi viikkoa saippuakupin kokoisessa tilassa näiden ihmisten kanssa – ei kiitos! Liina ehtisi hypätä kiukuissaan kanavaan monta kertaa, Ville makaisi hytissä

Johanna on täpinöissään. Hänen perheensä nimittäin harkitsee ihan oman hevosen ostamista. Eri asia kuitenkin on, tuleeko hevosen ostaminen oikeasti toteutumaan. Pikkuveli Villeä vaikuttaa kiinnostavan lähinnä hevosen tuleva nimi, ja isä tuntuu vastustavan koko hevosen hankintaa... Onnistuuko 15-vuotias Johanna vakuuttamaan perheensä siitä, että hevonen olisi loppujen lopuksi hyvä juttu koko perheelle?

Annukka Järvi on kirjailija Anna-Maija Järvi-Herlevin (s. 1959) taiteilijanimi. Järvi-Herlevi on julkaissut erityisesti hevosaiheista nuortenkirjallisuutta. Hän on voittanut Arvid Lydecken lastenkirjapalkinnon vuonna 1993 teoksellaan "Tanssi neljällä jalalla".